

X PREMIS LA MAR DE LLETRES 2010

2n PREMI DE CONTES DE NADAL

Categoria Sènior

EL PESSEBRE VIVENT

d'Elies Campmany Pons

Al principi tothom del poble estava encantat amb el pessebre vivent; la majoria de comerciants feien més calaix a les parades del carrer que no pas a la seva botiga habitual, la mainada s'ho passava d'allò més bé disfressada amb túniques i espadenyes i la gent gran trobava que la vila lluïa més amb tots els anacronismes que s'hi havien afegit per donar veracitat a l'època: bales de palla, menjadores, carros, etc. I a jutjar per l'afluència de públic de fora que hi havia els dies que durava l'esdeveniment es podia qualificar la festa d'èxit rotund, ja que la resta de l'hivern quasi no es veien forasters pel poble.

Precisament per aquest motiu es va decidir prolongar la durada del pessebre uns dies i si bé en les primeres edicions només s'havia fet la representació un parell de jornades, Nadal i Sant Esteve, posteriorment es va anar ampliant el període fins arribar a les dues setmanes, de Nadal a Reis. A més, d'aquesta manera, es podien repartir entre més persones els papers més sol·licitats que acostumaven a generar discussions a l'hora de ser assignats i, per tant, quasi tothom que ho demanés podia fer de Sant Josep o Verge Maria almenys un dia.

El problema va venir quan un veí del poble, ja ningú recorda qui va ser, va proposar en el ple de l'ajuntament fer el pessebre vivent cada cap de setmana. Molta gent va protestar dient que no tenia sentit celebrar un esdeveniment tan relacionat amb una data concreta durant tot l'any. "Qui voldrà venir a veure la representació del naixement de Jesús a l'estiu?", va dir algú. Altres veus van al·legar que per què no es podia

celebrar un esdeveniment si a la gent li venia de gust fer-ho. "A mi m'encanten els torrons i m'agradaria menjar-ne sempre. No entenc per què me n'haig d'estar la resta de l'any", va assenyalar algun dels defensors. El debat es va anar encenent i al final es va portar la proposició a votació i va guanyar l'opció de fer el pessebre cada cap de setmana.

Contra tot pronòstic, la proposta va ser un èxit. Molts estiuejants del litoral tarragoní quedaven meravellats en descobrir que un poble de la contrada celebrava el pessebre vivent a l'agost i de seguida es va convertir en un dels principals reclams turístics de la regió. Fins i tot, moltes agències de viatges van incorporar a les seves rutes una parada obligada al poble amb el temps suficient per baixar de l'autocar, fer quatre fotografies i comprar un barra de pa rústic i una llonganissa de pagès.

Els comerciants del poble, en especial els artesans, comprovaven estupefactes com els seus guanys no paraven d'augmentar cada cop més. Tot i que també n'hi havia d'altres que quasi no notaven l'efecte de tants visitants, com el mecànic de cotxes i el lampista que contínuament demanaven posar fi a la celebració.

Per això quan algú altre va proposar fer el pessebre vivent cada dia de l'any, els primers que varen protestar varen ser el lampista i el mecànic raonant que allò seria la ruïna per a ells. Va ser llavors quan algú va proposar-los canviar d'ofici i fer alguna tasca relacionada amb el pessebre: "El mecànic podria fer passejos amb carro per als turistes, i el lampista podria treballar el vidre, que això ven molt". De res varen servir les protestes del lampista dient que ell no en sabia, de treballar el vidre. La decisió ja estava presa.

Així va ser, doncs, com el poble va passar a ser una vila de l'Orient Mitjà a l'any 1 els 365 dies de l'any. Com que la representació era permanent, ben aviat es va decidir eliminar definitivament tots els elements que fins llavors havien quedat amagats rere l'atrezzo del carrer, dissimulats entre teles i fustes pintades amb vernís envellit. Així es va procedir a retirar del carrer fanals, senyals de trànsit, bústies i papereres. No va passar gaire temps fins que algú en un clar afany de perfeccionisme va suggerir que

per ser un poble autènticament ambientat a l'any del naixement de Crist caldria anar més lluny i eliminar cables telefònics, línies elèctriques, antenes, l'asfalt dels carrers fora del nucli antic i en general qualsevol referència del nostre temps.

Aquí és on es varen alçar més veus dissidents; per a molts anar disfressats pel carrer tot el dia era una extravagància suportable, però renunciar al confort d'arribar a casa al vespre i no tenir electricitat, ni televisió, ni Internet era una altra cosa ben diferent; allò era viure en condicions infrahumanes. Algú, però, probablement el carnisser encegat per la cobdícia de les seves vendes, va respondre que no eren condicions infrahumanes ja que bé hi havia humans al segle I i abans i tot. I algú altre encara va fer notar els beneficis que suposaria per a la salut el fet de tornar a viure sense ones electromagnètiques, ni corrents estàtiques, en harmonia amb la natura com ja havien fet els nostres avantpassats.

Sense arribar a un acord, alguns veïns varen decidir pel seu compte enderrocar la torre de la línia d'alta tensió que donava subministrament elèctric a tot el poble i la discussió es va donar per acabada. Posteriorment aquests mateixos individus es varen organitzar formant una brigada per a la coherència històrica tal com a ells els agradava anomenar-se, dedicada a vetllar per a la correcta cronologia del poble. La seva primera acció com a grup va ser retirar totes les antenes de les teulades del poble, però ningú va protestar perquè ja no es disposava de corrent per utilitzar-les.

Posteriorment varen procedir a enderrocar els edificis que no s'ajustaven al període vigent. Primer va ser el poliesportiu i l'ambulatori nou, on el metge del poble ja feia dies que exercia de druida guaridor per indicacions de la brigada i només podia fer servir herbes i remeis naturals. Després li va arribar el torn al castell medieval, l'ermita romànica, la casa del comú i l'església neoclàssica, tot i que no varen aconseguir convèncer el capellà per a convertir-se en rabí jueu tal com volien.

Per últim ja només quedaven pendents alguns anacronismes menors i domèstics: rellotges de polsera, mòbils, roba contemporània i llibres que es van resoldre ràpidament: Els mòbils i en general tots els objectes tecnològics ja feia dies que no hi

havia manera d'alimentar-los i per tant cap dels respectius propietaris va protestar quan la brigada va passar casa per casa a requisar-los. Pel que fa a la roba i els llibres, la mateixa gent es va anar encarregant d'eliminar-los cremant-los a casa seva per tenir un combustible econòmic, ja que la fusta es va encarir fins a nivells desorbitats quan varen començar els primers freds i les calefaccions de gas i elèctriques ja no funcionaven.

Finalment el poble, en plena harmonia amb el temps que havien escollit els seus habitants, va viure durant anys i anys com si cada dia fos el 25 de desembre de l'any 1. Fins i tot en aquestes circumstàncies tan excepcionals, i des d'un punt de vista civilitzat, gairebé insalubres i precàries, la vida va continuar el seu transcurs i varen seguir naixent nous infants, tots ells anomenats Jesús, que varen créixer coneixent només aquesta realitat. Per això quan un dels vilatans més vells, al cap de molt de temps, va proposar que un dia a l'any podien celebrar una festa de tornada a la modernitat i viure com autèntics ciutadans del segle XXI, només per un dia, la majoria dels veïns del poble se'l van mirar, sense entendre res, com si fos boig.